

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967565664.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

»Paa den Tid gjorde jeg et saare interessant Bekiændtskab, som jeg dengang var ligesaa bange for, som det siden glædede mig, og som jeg søgte at undgaae. - Det var Jomfrue C. D. Biehl - et af de meest dyrkede, godmodigste, aanrigste og i Selskab behageligste Fruentimmere, som levede paa den Tid - havde, uagtet hun 42 personlig ikke kiændte mig, fattet et Slags Yndest for mig, og havde ved hendes Broder, som Lieutenant, adskillige Gange ladet mig indbyde til sig, maaskee af Medlidenhed og for at sætte lidt Skik paa mig, hvilket jeg vel kunde trænge til. Men jeg, som desuden af Naturen var undseelig, var noget bange for hendes Bekiændtskab, som jeg altid har været for de saakaldte lærde Damer, da de ofte ere satiriske for at lade deres Vittighed beundre og paastaaende, som Herrerne altfor meget af Høflighed maae have Overbærenhed med. En deilig Sommermorgen var jeg gaaet til Rosenborg Have, hvor jeg pleyede at opholde mig, førend jeg skulde gaae paa Paraden, og havde udvalgt mig et af de meest afsides Lysthuse, hvori jeg sat og læste. Paa engang fornem jeg, at et vandrende Selskab nærmede sig til mit Opholdssted, jeg vilde da strax forlade det; men Jfr. Biehl, som var en af Damerne, kaldte paa mig og sagde: »nu skal De ikke undgaae mig«. Høflighed bød mig da at bie, og jeg slap da ikke fra hende, førend Parade-Tiden ikke tillod mig et længere Ophold i Haven. Jeg maatte ved min Bortgang love snart at besøge hende, og det skete, skiøndt de første Gange ikke ret gierne; men siden, jo mere jeg lærte hende at kiænde, blev hun en af mine kiæreste Veninder, som hun forblev til hendes for mig altfortidlige Død. Jeg er forsikkert om hendes oprigtige og trofaste Venskab, fra vort første Bekiændtskab, for mig. Efter hendes Ønske tog hun min Silhouette indfattet i en Pretension, med paa Brystet i Graven. Hendes Portrait, en miniature, som hun skænkede mig, har jeg ladet stikke i Kobber mange Aar efter hendes Død, og hendes Navn staaer iblandt mine afdøde Venners, paa det Monument, som jeg har ladet sætte i Sanderumgaards Have. Hendes Venskabs kiære Minde følger mig til min Grav.«